

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' Ήδρα μας ή χώρα τών αρχαιοτάτων.

Εικοστή του Μαρτίου κι' έννάτη,
νέα νέα μας ήλθε βαρβάτη.

Υπόσχεσις του Θεωρή,
που βήμα δέν ύποχωρεί.

Βοή πολέμων και μαχών 'στους τέσσαρας άνέμους,
ταυτιά μου τά ΄εκούφισαν μέ τούτους τους πολέμους.
Πόλεμος και 'στό όρόμο μου και μέσα 'στην καρδέσσα,
'τελειώσαν τά ψέματά, δέν παίζω πιά τά κότσα,
κι' έγώ τόν θίλω σήμερα και μέ τό παραπάνω...
τήν Τρίτη που μας έρχεται σκοπεύω νά τόν κάνω.

Μην κάνετ' έτσι, βρέ παιδιά, κι' άς λείψουν τόσας χαύραις,
'συχάστε κι' άντίπαλοι, 'συχάστε και φίλοι,
κι' άν δέν τόν εκπύξαμε μέσ 'στου Μαρτίου της λαύραις,
μά σίγουρα θα κηρυχθή τόν μήνα τόν 'Απρίλη.
Ζήτω λοιπόν ό πόλεμος, την σακαράκα πιάνω...
τήν Τρίτη που μας έρχεται σκοπεύω νά τόν κάνω.

'Αδίκως μην 'Ξοδιύετε την τόση σας φωτιά
μέ λόγια 'στον άέρα,
και 'στον 'Ημεροδίκτη σας γιά ρίχτε μιά ματιά
νά 'δητε την ήμερα,
που του πολέμου τό σπαθί 'στ' αλήθεια θα δαγκάνω ...
τήν Τρίτη που μας έρχεται σκοπεύω νά τόν κάνω.

Μαύρ' είναι νύκτα 'στά βουνά, καθάνας ξεσπαθώνει,
πριμα τό Δημοψήφισμα κι' ό πόλεμος Κορδόνι.
'Ο Μπωναπάρτης ό παληός προβαίνει τώρα νέος,
αληθινός πολέμαρχος, αληθινά γενναίος,
κι' όλο τόν κόσμο πολεμά κι' Ευρώπη και Σουλτάνο...
τήν Τρίτη που μας έρχεται σκοπεύω νά τόν κάνω.

Και θάλασσα κι' 'Οικανός δέν σβένει την φωτιά μου,
μέ της φουαίς σας γίνεται μέσ 'στό νερό μιά τρύπα,
μή μέ τά ξεφονήματα μου πέρνετε ταυτιά μου
και 'στό Κ α ρ ν έ σας γράφετε την 'μύρα που σας είπα.
Κι' άν όλοι την ξεχάσετε μά 'γώ δέν την ξεχνάω...
τήν Τρίτη που μας έρχεται σκοπεύω νά τόν κάνω.

Έτος χίλια όκτακόσα κι' έννενάκοντα έπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' από λεπτά.

'Ογδόντα πέντε και πεντακόσα,
σαλεύει Πίνδος, σαλεύει κι' 'Οσσα.

Φασούλλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Λοιπόν έπίρασε που λές κι' ή παρασμένη Τρίτη
και πόλεμος δέν έγινε, βρέ Περικλή ψωρίτη.
Σημέριωσ κι' ιδράθησας, πάει και τούτ' ή 'μύρα,
κι' ούτε πολέμου κόκκινη σημάθικε παν-τέρια,
και πουθενά δέν έγιναν συμβάντα μεγαλήτερα,
κι' όι Τούρκοι 'πέρασαν καλά κι' έμεις πολύ καλλίτερα.

'Στά Σύνορα δέν έπιασε κανόνι
νά μην ήρθισθούν οι Τουρκαλάδες
κι' άρχίσουν τών πολέμων οι μπελάδες,
που 'λυσάσαν γι' αυτούς οι φαμφαρόνοι.

'Συχάστε, τους ήρώναζαν, παιδιά,
κανίνας σας μη βγάλη τοιμουδιά,
για τόν Θεό τά δόντις σας μην τριξέτε
και μήτε μιά ρουκίτα νά μη ρίξετε.

Κανόνι για τήν Σκόλη μας μην πίσω,
σιγά σιγά και βάρθ' από φουρνίλα,
θυμόναι και τό Τούρκομο τό φισί
κι' ό πόλεμος δέν είναι παίζε γίλα.

Για της στωχής πατριδός του κατήρι
μιά μουζέλιέρα βάλετ' 'στό στόμα...
ό πόλεμος δέν είναι πανηγύρι
και στρώνει μέ νεκρούς της γής τό χώμα.

Ρετσιναίς μην άνάψουν και θαδιά
κι' ή Δόξα 'στό διζί μας στίκει πλάι...
μή σκούζετε για πόλεμο, παιδιά,
και θά γινή κι' αυτός μέ τό κολάι.

Κι' άν τό καλό του γίνους αγαπήτε
για τό Θεό 'στης πλάκας μην κτυπέτε

αυτή την βροντερή σας σακαράκα
μή γίνη πριν της ώρας παταράκα.

«Έτσι που λές έπικρασε κι' ή παρασμένη Τρίτη
και μήτ' Έλλήνων μέτωση και Τουρκαλάδων μύπη,
κι' ακόμη Τρίταις φαίνεται πώς θα περάσουν κι' άλλαις,
που θάχωμε πηλάλαις
μέ νόταις τών Δυνάμεων κι' άδριακούς ροβέραις,
ώς δτου τά τουρκίκα μας τά κάνομε φλογίραις
κι' άρχίσωμε νά παίζωμε μπρός 'στών Χαμίτ Σουλτάνο:
«Καραϊσάκκη μ' άρχηγί και πρώτε καπετάνο.»
Μου λένε πώς 'στά Σύνορα δέν βλέπουνε την ώρα,
που 'στού γασάπη τά σκυλιά θα δώσουνε σπαλιόρα,
μου λέν πώς τά Στρατεύματα δέν έχουνε κρατημό
και μόλις μόλις τά κρατεί τó γνυστικό Κουβέρνο,
μου λέν τά πράσινα κλαριά πώς 'γίμισαν χυμό
και γίνωμαι πολεμικός κι' ένα Γκραδάτοι πέρνω.
Κυττάζω τών Παλατιώνών τρχάματα μεγάλα,
του Διαδούου μελετώ την βραστική φυγάλα,
θαβάζω λόγια μπόλικα για την γιορτή του Μάρτη
κι' όσα τó στόμα 'μίλησε του Γήγα Βασιληα,
μά βλέπω και τó στόσιμο τού Ρήγο-Μπουναπάρτη,
και πέρνω τó Γκραδάτοι μου . . . και πάω για πουλιά.»

Π. — Ποία Τρίτη, Φασουλή,
που κανεις δέν την ξεχάνει,
ποιος όλιγο, ποιος πολύ
για πολίμου εξεμένη.

Τόσος κόσμος ίκνιέιτο
ένω κάτω φλογερός . . .
τι ξεσθέρκωμα 'στό Ζήτω,
τι παναθλιος καιρός.

Μέ τόν πόλεμο κι' ή σκόνη
'θάβηκε νά μας τρελλάνη,
και της μουραϊς αλευρόνει
κι' άσπροπρόσωπαϊς της κάνει.

Κάτασπος κι' ήγώ φρενιάζω
και τραβώ μιά πιστοληα,
εζήτ' ό πόλεμος φωνάζω
μής 'στ' αύτι του Βασιληα.

Πύρ και σίδηρος και λάθρα,
τό λερούς 'ιδρώτα στάζει,
και 'στού Βασιληα τó διαβχ
ζήτ' ό πόλεμος φωνάζει.

Τό μηαλό μου πιπιλίζουν
χάνουν τά παιδιά της μάννας,
ζήτ' ό πόλεμος στριγγλίζουν
και δρό τρεις 'Αμερικάναις.

Μά φωνάζουν από πέρα
μέ Ρωμαϊκή παντιέρα
είτε τών Έλλήνων παίδες,
μιά Μυλλαιή και μιά Μίς,
κι' όσο σκούζου η Μυλλαιίδες
τόσο σκούζου κι' ήμεις.

Κι' ένας Χιος πατριώτης
άκατάσχετος βροντφ,
κι' ίντα Χιώτης και Σουλιώτης
μέ κουράγο μ' άπαντφ.

Σύγχυσις γλωσσών μεγάληη,
που ασταίζουν βλαις κι' βλοι,
Σουηδοί και Πορτογάλοι
και Μαλτέζοι κι' Ισπανιόλοι.

Και γροικώ τριγύρω τόσαις
έγνωσαις και ξέναις γλώσσαϊς,
μά 'μλύνου μερικει
και την κοραϊκωτική.

Πλήν κι' έκείνουσ διακρίνω,
που μάς ήλθαν κατ' αύταις,
τόν Ίχικα, τόν Κουρβίνο,
Γιαπωνιόλους Πρεσβευτάς.

Βρέ καλώσ τους ! . . . που τούς 'έρθη
τόν Κουρβίνο, τόν Ίχικα,
Χαιρετώ και πλησιάζω,
ζήτ' ό πόλεμος φωνάζω
μής 'στ' αύτι τών Ίκπώνων,
όταν μ' άπαντούν μέ τόνον
πώς ετάχθη κι' ό Μικάδου
μέ τó μέρος της 'Ελλάδος.

Τι χαρτάκια 'στά 'ψηλά,
τι χαρτάκια χαμηλά,
τι χαρτάκια 'δωθε πέρα
στροβιλίζουν 'στών άίρα.

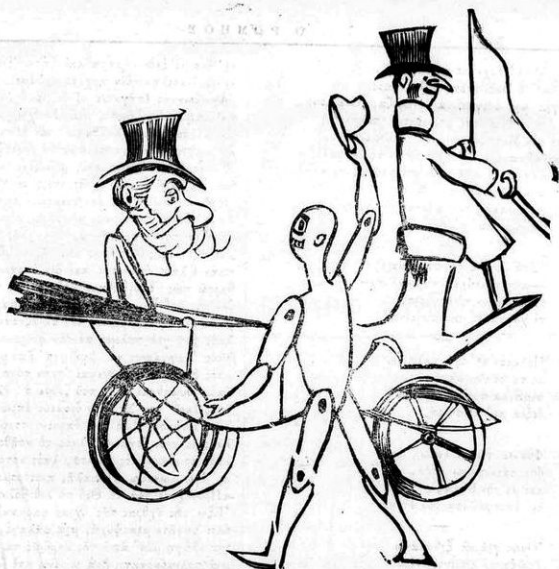
Ό καθίνας άς λουράξη . . .
'στά μπυλιόνα τσοπικαις βγαίνου
και τού Βασιληα τάμαξί
όλο μέ χαρτί τó ραίνου,
πούχει μέσα τόν καθίνα
ζήτ' ό πόλεμος ε γραμμείνα.

Τι φρενίτις και τι μένος !
τι παραξενη γιορτή ! . . .
ένας πόλεμος κλεισμένος
σ' ένα τόσο δά χαρτί.

Παντοκράτορ και Θεί μου,
τι βροχη χαρτοπολίμου,
τι παραξενα χαρτί ! . . .
κρύβου μέσα την φωτιά.

Βασιληα, μετά σπουδής
ένοιξί τα να τά 'βξ.
Τά χαρτάκια, που σι ραίνου
'στού Μαρτιού τó πανηγύρι,
τόν καρβόκτυπο σού κραίνου
του λαού τού κακοοίρη.

Κύττα τι χαρτιών βροχη ! . . .
μήν τά πάρη χωρατά . . .

Τρέχει δίπλα 'σ'τὴν καρότσα τοῦ κυρίου Θεοδώρη,
Ζήτ' ὁ πόλεμος τοῦ λέγει, κήρυξέ τον αὐθαυρεί.

εἶναι τοῦ λαοῦ ψυχὴ
τὸ χαρτάκι τοῦ πετῶ.

Νάττη νάττην! . . . σὰν χρυσὴ
φτερουγίζει πεταλούδα . . .
Ρήγα Βασιλεῖα καὶ σὺ
τῆς λαχτάρικης τῆς τραγοῦδα.

Καὶ Παλάτι καὶ καλύβι
μὲ χαρτάκια τραγοῦδα. . .
νέξεραι τί πόθους κρύβει
τὸ χαρτί τὸ τόσο δά.

Φ. — Ὅμως κί' ἐγὼ, βρὶ Περικλῆ, κυττῶ τὸν Ντεληγιάννη,
ἐτραχε κόσμος 'πίσω του, λογιῆς λογιῆς ρεμπέταις,
μὰ μόλις τὸν ἀντίκρουσα δὲν ξέρω πῶς μ' ἴφρανη
σὰν Δίας τερπικέραυτος, σὰν Ἄρης μὲ μπαρμπέταις.
Ζήτω τοῦ λέγ' ὁ πόλεμος καὶ βγαζῶ τὸ καπίλω,
ἐν πολεμάρχως λέγεσαι τώρα κί' ἐγὼ σὲ θέλω,
λημόνησαι τὰ λάχανα καὶ τὸγδονταίξη,
νὰ τὸν κηρύξης σήμερα, κί' ἄμα, Χριστὶ, κί' ἄς φίξη.

Ζήτω, τοῦ φονάζω, Ζήτω,
κήρυκτον, δὲν τὸν κηρύττω.
Κήρυξέ τον, Θεοδώρακη,
καὶ μαε εἶγινε μεράκι.

Μὴ μοῦ βγαίνετε 'στὴ μίσση,
μὴ μὲ βιάζεσαι νὰ ρίξω,
κί' ὅταν θέλω καὶ μ' ἄρρῃσαι
μόνος μου θὰ τὸν κηρύξω.

'Ακούω τόνους μουσικῶν κί' ἄσματων οὐρανίων,
μπαίνω μὲς 'στὴ Μητρόπολι, κατάνυξις μεγάλη,
κί' ἰφέλλιξα κυττάζοντας τοῦ Μπαρμπά τοῦ κρανιον:
εἰ τί πόλεμος νὰ γίνεταί σὲ τοῦτο τὸ κεφάλι ; ε
Νὰ κί' ὁ Μίνιστρος ὁ Σκουζὴς μὲ μάττα φλογόβωλα,
τὸν βλέπω νὰ λαμποκοπῆ καὶ λι, ω κατρησί:
εἰ τί νόταις διπλωματικαῖς νὰ παίζου καραμπόλα
'στ' ἄβρατα τὰ κυτταρα τῆς κάρας τῆς σοφῆς ; ε

ἀγῶνων εἶγιναν καὶ τοῦ μπιλιάρδου στίκαις,
μὰ καὶ πολλαῖς Ριβίκακις
σὸν ἄερα
καὶ τὰκαναν παντιέρα.
πολέμος ἀνίμει καὶ κἀτὶ καππελίνα
μὴ βρίζη καὶ μὴ στάξῃ,
τὰ Βασιλικὰ φρενιάσανε κί' εἰκίνα
κί' ἔσπασαν ἐν' ἄμαξί,
ὁ κόσμος 'τρόμαξε μὴν πᾶθ' ἢ Πριγκηπίσσα,
μὰ κί' μὲ τὰ μικρὰ καθόταν ἐκεῖ μέσα,
κί' ἐγὼ τοὺς ἱπποὺς κ' ὑπόκησα
κί' ἴπῃρα τὴν Πριγκηπίσσα,
καὶ δὴδ' 'στὴν ἄμαξα τοῦ Βασιλεῖα τὴν 'πῃγα
ἄλλα σπουδαῖα πράγματα γένθηκαν οὐκ ὀλίγα.